

Listy

Listy

Listy Ason-klubu, **krásně informační** bulletin nejen pro mladé a nezavedené autory západních Čech. Ročník XV, 2006, letos Listy č. 9 (od r. 1992 až dosud už Listy č. **115**) z 23. 8. Stran 20, náklad 600 výtisků. Redakce: Helena Šlesingerová. Vydal Ason-klub Knihovny města Plzně jako barevné břicho Plže č. 9/2006 za laskavého přispění Města Plzně. **N e p r o d e j n é !**

MILÍ PŘÁTELÉ...

***Publikovat je něco takového
jako jíst burské oříšky.
Jakmile jednou začnete, nemůžete přestat.***

(Andy Warhol)

*

BYLO NEBYLO

* **LITERÁRNĚ VLASTIVĚDNÝ VÝLET KRUHU PŘÁTEL KNIŽNÍ KULTURY.** V pátek 14. července 2006 uskutečnil Kruh přátel knižní kultury svůj letní, v pořadí už osmý, literárně vlastivědný výlet. Už jsme si málem na všechny předchozí cesty nevzpomněli... (Poprvé v r. 1999 se jelo po stopách Karla Čapka a na Dobříš, v r. 2000 po stopách Oty Pavla, v r. 2001 po stopách Bohumila Hrabala, v r. 2002 byly na programu dávné legendy, v r. 2003 jsme sledovali literární stopy Karla Klostermanna, v r. 2004 pátrali po literatuře na Lounsku a v r. 2005 na Sobotecku a v Českém ráji.) Po silnicích nás bezpečně vezl náš "literární" řidič pan Soustružník, po cestách historie provázal profesor Viktor Viktora. Básníci Ason-klubu dosud nedozráli, a tak zde barvy "mládí" hájili pouze **Marek Velebný** a **David Růžička** s **Helenou Glatterovou**...

Od MARKA VELEBNÉHO: Literární výlet:

Před osmou hodinou jsme se sešli u autobusu na parkovišti u Pekla. (Pokusil jsem se o žert, že s Davidem Růžičkou možná trochu snížíme věkový průměr osazenstva. Ale výherkyní by stejně byla Glatterin.) Jména účastníků byla tradičně napsána v zasedacím pořádku na dveřích autobusu. Při jeho čtení David nadskočil, zbledl a zaskuhral. "Ne, vedle Marka ne, kde bude jídlo?!" Podle seznamu měl být totiž uličkou oddělen od matky, která mu zajišťovala proviant a přijela s plným dvoukolákem. Láska opravdu prochází žaludkem. Proto jsem Davidovi vyhověl a rád si s ním vyměnil místo, abych seděl vedle Heleny G. a David byl blíže ke zdroji energie sbalené na cesty.

Jeli jsme přes Losinou, Nepomuk, Lnáře a cca v půl desáté jsme zastavili v Bělčicích. Tudy jsem jako malý jezdil každý týden za babičkou do Blatné. Šli jsme si prohlédnout hrob Ladislava Stehlíka na hřbitov, příjemný větrík nám čechrál začátek výletu a mraky nám připomněly drsnou tvář této zapomenuté krajiny, o které Stehlík psal. Při proslovu pana Viktory jsem zavzpomínal na Zemi zamyšlenou, co máme u rodičů v knihovně. Někoho zaujala májka na náměstí pojmenovaném po mykologovi a učiteli L. Stehlíka, mne zaujal zdevastovaný úzký domek na náměstí. Místo aby poutníci z Kruhu přátel děkovali bohu za šťastnou cestu, při výstupu z autobusu se třeba pan Malina jal hned telefonovati, inu před signálem se neschováte. Abychom ušetřili čas a nohy, nastoupili jsme opět a jeli k rodnému domu L. Stehlíka. Kdyby někteří věděli, co je ještě čeká... Muzeum v rodném domě bylo zavřené, tak jsme jen z okna autobusu pohlédli na pamětní desku. A pak hurá přes Blatnou do Písku. Zde jsem se pokoušel Heleně G. popsat něco z nedávné historie Blatné. Řidič trochu zabloudil, už jsem si myslel, že chce pan Viktora udělat překvapivou zastávku u nádherného barokního chrámu v Paštikách. Ale pak jsme se kolem nevzhledného sídliště dostali na hlavní silnici. Do Písku (mého rodiště) jsme přijeli asi v půl jedenácté. Pan Viktora nám vyprávěl o tuším rakušáckém gymnáziu, kam chodil Fráňa Šrámek. Vystoupili jsme na náměstí, prošli kolem kostela k budově školy u Putimské brány a odtud dvorkem na terasu, která inspirovala Fráňu k Měsíci nad řekou. Trochu jsme se motali v stavební suti, byla zrovna v rekonstrukci. Zahleděl jsem se dolů na hřiště a bazén a viděl spoustu dívek, ale bohužel z dálky. Vzadu za ostrůvkem na Otavě se tyčil komín, který byl v Šrámkově díle zmiňován. Pan Malina vědecky rozčísnil tajemství komína, když mu přiřadil falickou symboliku. Ve zbývajícím čase jsme se prošli centrem Písku a pak zamířili přes Protivín do Vodňan. Autobus zastavil u Domova důchodců, vedle hasičské zbrojnice a zdevastovaného objektu, z jehož zdi vyrůstaly traviny. Ač bylo centrum blízko vpravo, nepochopitelně jsme si udělali obchůzku kolem autobusového nádraží. Jak pravil klasik: byla to sice delší cesta, o to však horší. Po poledni jsme stáli na náměstí, kterému vévodil na jedné straně kostel a na druhé socialistické obchodní středisko, a šli jsme (někteří) na oběd do zařízení "U soudku", kde jsme debatovali o Dnu poezie. David si ještě zběžně prohlédl kostel, kde ho zaujala plastika Ježíše s kalichem a varovně zdviženým prstem ve stylu "pane vrchní, ještě jedno..." Glatteřin zase zaujal nápis o křesťanské televizi Noe. Krátce před jednou nás skropil déšť a vstoupili jsme do galerie. Při pohledu na "čertíky" mistra Franty na plakátu jsem se zhrozil (nebude galerie jen o nich?) Při vzpomínkách na předloňské intermezzo v galerii B. Rejta v Lounech či na socialistický realismus mistra O. Brázdy mi naskočila husí kůže. Po zakoupení pohlednic a nezbytných brožurek jsme se naštěstí od roztomilých čertíků dostali do místností věnovaným F. Heritesovi a J. Zeyerovi. Měli tam knihovnu, vlastnoručně podepsané knihy od Jiráka a dalších autorů. Mne jako doktorského synka zaujaly recepty lékárníka na stole a lékařský diplom. Ve vedlejší místnosti se nacházela sbírka porcelánu, obrazy z Japonska, věnované Fričem, a staroslověnsky psaná památka, k níž byl přivolán jako expert pan Viktora. Dále pak v galerii byla místnost věnovaná nákresem M. Alše k výzdobě kostela a školy v Protivíně. Jedním z motivů byl i vodňanský kapr. Naše skupina pak pokračovala kolem schodů do lékárny, kde sedávali Zeyer, Herites a Mokřý, kolem kostela a kolem centra, kde bylo v zahradách patrné opevnění města, až k Zeyerovu domu. A dál ke zrušenému hřbitovu, který předělali na park a dětské hřiště, trochu zvláštní. Zachovali snad jen dva hroby, o nichž pan Viktora vyprávěl. Cestou zpět jsem byl upozorněn na další komín. Zde byl falický symbol doplněn o čápy, dárce života. V rychlosti jsme z autobusu zamávali soše Petra Chelčického v Chelčicích a klikatými silničkami jsme jeli krajinou selského baroka, o němž vyprávěl mistr Malina. Ukázal nám i rodový statek Malinů, kde se narodil jeho děd. Navštívili jsme barokní památku Lomec. Vedle kostelíka stál klášter, přestavěný z bývalé myslivny. Povšimněte si jazykového základu mysli. Z myslivny vznikl klášter, symbol myšlení a vzdělanosti. Prohlédli jsme si zavěšený oltář a vedle kostelíka jsme byli znechuceni porevoluční přístavbou "amfiteátru", který mi spíše než kazatelnu připomínal veřejné záchodky v Chevalleriových Zvonokosech. Bavili jsme se představou umístit sem recitační blok s vystoupením umělců typu D. Mikeše. Potom začala paní Horáková svolávat ovečky k další cestě do Kratochvíle. Zde jsem si v rychlosti prohlédl něco z dětské literatury. Já osobně jsem byl spíš ovlivněn medvídkem Pú či dobrodružnou řadou A. Ransoma. Ve čtyři si nás vyzvedla rusovlasá průvodkyně, odvedla nás nejdříve do kaple a poukázala

na šikmost věže. Někteří členové “polární výpravy” zamířili do cukrárny, ale většina do zámku. Zde jsme mohli pozorovat historii vzniku filmových postaviček Rákosníčka, Macha a Šebestové, Maxipsa Fíka a dalších. Byly tu vitríny s příběhy z Trnkových filmů, filmů K. Zemana či H. Týrlové. Mohli jsme obdivovat loutky z Lakomé Barky, Zahrady nebo Cesty do pravěku. Davida a Glatterin zaujalo moderní zpracování Broučků. Poté jsme se vrátili na zahradu a prošli jsme se parčíkem mezi vodním kanálem. David si pohrával s představou, že někoho shodí do vody, Helenu nebo mne. Pana Štýbra upoutala prostorová kompozice maleb zvenku na zámku. Někteří skončili pak v cukrárně. Sraz byl v 17:30 u autobusu. Úderem té hodiny začala dešťová průtrž, ale většina lidí už seděla. Jenom ti, co se zdrželi, trochu zmokli. Mne zaujal mrak a obláček, jak přes ně probleskovalo slunce. Dále jsme pokračovali cestičkami jihočeské krajiny a v Černěticích, rodišti básníka J. Hrubého, nám pověděl pan Viktora o této osobnosti západočeské literatury. Nakonec jsme trochu recesisticky výlet pomyslně zakončili v Hořticích u Volyně. U vlakového přejezdu jsme přibrzdili se slovy “...nezastavujeme, máme zpoždění!” a dojeli na malinkou návěs známou z filmů, které mistr Malina nazval jemně řečeno kontroverzními. Pan Viktora připomněl mého oblíbeného zpěváka country music Michala Tučného, jehož náhrobek ve tvaru klobouku jsme navštívili na místním hřbitově. Byla zde fara, z jejíchž oken si prozpěvovala Jiřina Jirásková, a hřbitov, kde zalévala květiny legendární Cecilka. Za hřbitovní zdí byl nepřístupný opravený objekt JZD, kde vládl M. Zounar v tričku “University of Utah” s knihou Poslední dny Pompejí a kde se odehrála ta proslavená fackovací bitka. Pan Štýbr oslovil místního občana sedícího na zápraží slovy: “Hej pane, tady se to opravdu točilo?” A usedlík mu lakonicky odpověděl: “To víš, že jo.” Trochu zbytečně jsme se tu zdrželi a vyjeli asi v půl osmé. Mistr Malina nám sarkasticky sliboval video ze “Slunce, seno...” v autobuse, ale zůstalo jen u slibů. A tak jsme se rozloučili s vesničkou a přejezdem u vlakové zastávky, kde začala v podání P. Kikinčuka začátkem osmdesátých let 20. století slavná “Pláničkova metoda”. Povídal jsem si s Glatterin o filmech, hrabalovské tematice a o současných režisérech, k čemuž nás vyprovokovala návštěva Hořtic a kontroverzní režisér Troška. Je to sice humor pro masy, ale zase je to oproti invazi zahraničního braku něco našeho, českého, i když slavná vlna kinematografie 60. let se již nevrátí. Před Plzní jsme zastavili v Losiné, kde jsem si pro sebe připomenul, že to je bydliště literáta Josefa Krouse. Krátce před jednadvacátou hodinou jsme dorazili zpět do Plzně. M. V. (Plzeň, 16. 7. 2006)

- [M. V. (*1970) je básník, prozaik a publicista, absolvent Fakulty humanitních studií ZČU, žije v Plzni a momentálně je zaměstnán v pekárně Intersparu.]

* **ASON-KLUB NA FESTIVALU LITERÁRNÍ VYSOČINA V CHOTĚBOŘI.** Z plastových oken hotelu Vysočina je vidět parčík na náměstí a třikrát přeparkované auto Lubomíra Mikiska. Z dále zní sborem mocné hlasy literátů ze Slovenska. “Dobrou noc, má milá, dobrou noc...” pějí ti, jejichž noc ještě zdaleka nekončí. Ale druhý festivalový den IV. ročníku Literární Vysočiny v Chotěboři už se naplnil.

Kdyby se někdo zeptal, co tu děláme, plzeňské odpovědi by nejspíš byly různé. **Irena Velichová** například upevňovala vztahy a coby (v soutěži též oceněná) pomocnice poroty se rozdělila o svůj pohled na letošní soutěžní práce poezie. Také Mikisek s Čechurou si přijeli pro ceny. **Luboš Mikisek** pro své obvyklé třetí místo, **Milan Čechura** pro čestné uznání. Jiří Č. Ulrich, Milena Písačková a Petr Kučera nepřijeli, a čestná uznání přece dostanou - dodatečně. Ladislav Konečný, Radka Prokopová a Ivo Fencel nepřijeli a nedostanou... Ze 125 soutěžících bylo devět ze západních Čech a dohromady šest diplomů není tak špatný výsledek.

Do koncertního sálku ZUŠ, kde se vše odehrávalo, jsme vešli právě ve chvíli, kdy na pódiu Petr Musílek uváděl autorský pořad J. E. Sýkory, nyní z U.S.A. - “To u nás v New Yorku...” “Poezie je dřina! Ale nádherná dřina!” - Tak nějak pateticky to říkal a **Helena Šlesingerová** si říkala, že tohle snad ani neměla zapotřebí. (Ostatně přece každý ví, že poezie je, jako když se řízneš tenkým ostrým nožem!) Řada autorů, kteří brali své pokusy víc než smrtelně vážně, tímto bohužel neskončila. A tak v jejích očích bodovali ti převážně nevážní – z básníků například Saša Gr. s ukázkami ze sbírky Jede medička na sánkách, z muzikantů nezapomenutelná kapela Pilgrim Pimple

(www.PilgrimPimple.cz), která doslova vlévala energii do četbou ucpaných žil, a z hostů literární klub Mádokýš ze slovenského Martina. Inteligentní, silný, profesionální...

Od IRENY VELICHOVÉ: *Rok s rokem se sešel a mně přišla opět pozvánka na Literární Vysočinu, tentokrát s koncovkou 2006 a věnováním K. H. Borovskému (letos se slaví výročí!) – tedy satire, ironii a sarkasmu všeho druhu. Přiznám se, že začátku jsem se trochu ošivala pozvání přijmout, po minulém ročníku jsem byla dosti otrávená (organizátoři odpustí) jak programem, tak počasím. Nakonec ovšem zavelely povinnosti (vystoupení na hodnotícím semináři) a nutkání pobýt zase alespoň víkend ve společnosti literátů. A tak jsem vyrazila. Jak se autobus blížil k Chotěboři, obloha se zatahovala a zatahovala a já se začínala bát, že si počasí udrží tradici minulého roku... nakonec se tak ovšem nestalo a celý víkend bylo krásně teplo – a to i v časných ranních hodinách! Vzhledem k tomu, že program začal už kolem půl páté a bylo k sedmé, tak jsem rychle utíkala k obřadní síni (místo veškeré kulturní produkce), kde jsem už bohužel stihla jen konec vystoupení Jičínského Václava Franze (všimněte si pozoruhodné podobnosti s M. Vieweghem). Pak následovala přestávka, během které byl čas na ubytování a rychlou večeři ve společnosti zástupců LISu – Prochora a Václava Franze. Řeč byla hlavně o problémech našich klubů a připravovaném Jičínském poetickém jaru. Na konec dne byla připravená opravdová třešnička literárních dortů a popravdě vystoupení, na které jsem se nejvíc těšila – J. H. Krchovský v doprovodu bluesmana Marcela Kříže. Atmosféru dotvářel šerící se den a dvě hřbitovní svíce. Jak na krchově... Krchovský – jako vždycky vypadal, že právě vstal z hrobu a že se tam co nejrychleji vrátí, ale ne tak jeho poezie. Jeho hlas se táhne zemí, monotónně seká slova (možná až příliš), ale je to Krchovský, a tak mu to odpustím. Básně byly zajímavé, ironické, naturalistické, depresivní, vtipné... no co víc si přát? Doprovod Kříž – jedním slovem skvělé - šmrnc a tempo, vychlastaný chraplák, skvělé texty – židle mi při poslechu byla malá. Tímto vystoupením končil páteční program. Končící večer a nadcházející ráno jsme strávili v místní pivnici a poté u Petra Musílka na balkóně, kde jsem se musela přiznat, že letošní Vysočina se mi začíná velmi líbit...*

Ráno sobotní program zahajoval v brzkých ranních hodinách (asi půl deváté) Beno Trávníček s kytarou a písněmi, ale vzhledem k načasování jsem si ho s klidným srdcem nechala ujít a dospávala deficit z předchozí noci. Dalším bodem byla přednáška na téma Havlíček od prof. PhDr. Jaroslavy Janáčkové, CSc. Nebylo to úplně nezajímavé, cítila jsem se trochu jako ve škole, ale nakonec detaily Havlíčkova života určitě příští rok oslním u maturity... I když nutno brát tento fundovaný pohled na jeho tvorbu a život jako jeden z mnoha možných. Zato beseda Současný literární trh a nakladatelská činnost s Doc. PhDr. Janem Haladou, CSc. byla mnohem příjemnější a pro literáty asi i přínosnější. Docela na dlouho jsme se zabavili mojí otázkou, která se týkala díry ve vydávání mladé poezie po Petrovu. Hovořilo se také o honorářích autorů a nakladatelstvích obecně. Následovala opravdu zvláštní pohybová poezie v podání Miroslava Koupila – nevím, jestli to, co předváděl, myslel vážně, za poezii bych to pravděpodobně nepovažovala, ale pantomimu a pohyby měl ten skákavý človiček zvládnuté skvěle. Kapka na větvičce světla byl autorský pořad J. E. Sýkory – básník a kaplan žijící v USA. Nehledě na to, že jsem velice záhy měla pokrč jeho vět “U nás v New Yorku...”, tak ještě dříve jsem byla syta jeho opravdu úděsné poezie. Jediné, co mě po celou dobu jeho entrée utěšovalo, bylo to, že je až za oceánem a tudíž se s ním na tuzemské literární scéně již nikdy nemusím setkat. Měla jsem chuť utéci velmi daleko od místa této tristní produkce. Ale vydržela jsem (a to vše jen pro tuto reportáž) až do Tradičního maratónu autorského čtení, které velmi svěže a vtipně moderoval Martin Lutner. Střídali se jak autoři poezie, tak prózy. Dobré i špatné v obou směrech, bohužel však jen málo výrazněji zajímavých básníků. U ostatních - když už dílo bylo dobré, tak projev byl nezvládnutý. To ale není nic nového. Bohužel. Maratón byl vyčerpávající a přestávka byla skoro vysvobozením. Reportáž nereportáž jsem se na přestávce zdržela o trochu déle a nechala si ujít Nejdražší rodiče, nemilejší maminko – divadlo jednoho herce s Fr. Baďurou. Psychicky jsem se připravovala na večerní program a s ním spojené vyhlášení výsledků. Ještě před začátkem jsem se uklidňovala u reprezentace Ason-klubu: Milan Čechura, Lubomír Mikisek a nejvyšší velení – Helena Šlesingerová. Čekal mě totiž náhled na poezii, jako nejmladší z přednášejících, nejméně zkušeností a ty mladické nervy... A pak to začalo. Světlo jeho očí – pohled na soutěžní práce od J.

Hornové, P. *Moučky a ano, mě. Nejvíc mi bylo asi líto Petra, který svůj referát musel zkrátit, neb před začátkem nás Zora vyzvala ke stručnosti, a když organizátoři zavelí, není zbylí... Dále mluvili porotci (I. Harák, Z. Šimůnková, P. Musílek) a pak začal všemi očekávaný ceremoniál předávání cen. V kategorii prózy bylo čestných uznání jak máku, což určitě neposloužilo ani porotcům ani autorům samotným. Poezie už byla střídmejší. Všichni si vzájemně gratulovali a náš Ason-klub měl sklizeň cen vsutku bohatýrskou. Následující kramářská píseň Král Lávrá v podání divadla Refektář by patřila spíš do představení pro školy. Člověk se má ale vzdělávat celé život, tedy budiž. Všemi očekávaný koncert kapely Pilgrim Pimple byl vítaným přechodem od slov k hudbě. Nálada mi stoupla nahoru a na společném posezení účastníků v místní hospodě už jsem jenom přebíhala mezi naší zlatou plzeňskou poetickou sekcí a slovenskou delegací složenou z literárního klubu Spišská Nová Ves, Mádokýše a Žiarelky. Výčet těchto klubů je jen formalitou, neboť je všem zcela jasné, že dřív nebo později pravděpodobně všichni skončí v Mádokýši... Zavírací hodina nastala velmi záhy po jedenácté večerní a po přesunu do nonstop baru jsem pochopila, že dospívání jakéhokoli spánkového deficitu je již zcela nereálné, a že spánek je snobský přežitok☺*

V ranním programu byl nejzajímavější blok literárních klubů. LK Maryška/Bohumín, LK LIS/Jičín a LK Mádokýš a hosté/Martin a co. Začal LIS, klasicky dobře položená latka – o publikování členů, Jičinském poetickém jaru a sprátelených klubech a jejich akcích a navrch ukázka tvorby. Zato Maryška na mě nelibě zapůsobila jako šílené feminní sdružení v čele s jedním zajičkem. Jestli jejich produkce měla být vizitkou “ženské poezie”, pak ať jsem raději mužem... Jediný slušný výstup předvedl právě zajiček – jímavý přednes, dílka měla dobrou pointu, ale bylo jich neúměrně mnoho. Po tomto vystoupení bylo již zatěžko cokoli vnímat, ale nastoupila osvěžující sprcha – tedy promiňte – doušek osvěžující minerálky: LK Mádokýš a jeho hosté. Jen jsem litovala, že této literární jízdě nepřihlíželo více diváků. Peter Šrank ze Žiarelky recitoval svižně a vtipně nakonec se chopil i kytary a rozezpíval celé publikum (předpokládanou národní hymnou Mádokýše). Jano Cíger z Mádokýše – rytířský faun tohoto klubu a neobyčejně dobrý povídkář nenechal nikoho na pochybách, jak dobře se píše na Slovensku. A samotný (samozvaný) pan prezident Mathej Thomka recitoval hlavně poezii a to s neobyčejně jemným projevem a navrch ještě hovořil o mnoha realizovaných klubových akcích. Lucia Pavlíková ze Spišské Nové Vsi se mi líbila velmi, četla ze své nové sbírky poezie a bylo to jedním slovem opravdu skvělé. Paľo Garan ze stejného klubu – jak říkají všichni “garant dobré poezie” a nikdo z těchto jazyků rozhodně nelhal, protože na tomto tvrzení není ani trochu vymyšleného. Jedna z nejlepších slovenské poezie, co jsem za poslední dobu četla a slyšela... Bohužel jak se chýlil ke konci program, přiblížil se i můj čas odjezdu a já nasedla do auta pod velením pana Mikiska, navigátora pana Čechury a milé spolucestující paní Šlesingerové. Nabrali jsem směr Plzeň a celou Literární Vysočinu se všemi plusy (a těch bylo nepoměrně více) i mínusy, co jsem jí přiřadila, zmizela za našimi zády. Irenka Velichová (Plzeň, 22. 8. 2006)

- [I. V. (*1987) je básnička, žije ve Starém Plzenci a studuje na Gymnáziu Blovice. Kromě psaní se věnuje uměleckému přednesu, neprofesionálnímu divadlu a výrazovému tanci.]

Od MILANA ČECHURY: Chotěboř 2006:

Patnáctého července byla sobota. Sice je to blbej úvod na reportáž z Literární Vysočiny, ale nic lepšího mě nenapadlo. Chvíli po deváté hodině ranní jsme se setkali v blízkosti mého bydliště. Uďa, Mivan a Hevena, jak nazýval kdysi své kamarády ve známé scéně z psychiatrické ordinace Oldřich Kaiser.

Osoby a obsazení:

Uďa - Lubomír Mikisek, spisovatel, řidič, slovní lamač ženských srdcí

Mivan - Milan Čechura, spisovatel, navigátor (špatný), slovní trhač bránic

Hevena - Helena Šlesingerová, básnička, pučící kvítek (neplésti s napučeným)

Je krásné ráno, ptáčci cvrlikají, sluníčko šolichá spáče na tvářích.

Uďa: (vystupuje z vozu) *Jsmé tu pro tebe Mivane, dnes veliký den nastane, pro tebe, pro mne, pro Hevenu, snad dostaneme první cenu.*

Hevena: (stáčí okénko) *Jsme tu pro tebe Mivane, dnes veliký den nastane, pro tebe, pro mne, pro Ud'u, bez ceny domů nepudu.* (projevuje radost nad zdařilým veršem)

Mivan: (objímá se s Hevenou a Ud'ou a nastupuje do vozu) *Jak rád vás vidím, přátelé, vás, vaše tváře veselé, a moje srdce touhou hoří za chvíli být v Chotěboři. Kupředu kočí, proklatě, povol těm koním opratě.*

Po dálnici D 5 a následně D 1 se řítí Felicia Combi nejvyšší povolenou rychlostí.

Hevena: (ze zadního sedadla) *Tak šlápní na to Luboši, já chci se zmítat v rozkoši při slechu básní z pódia...*

Mivan: *Holária, holária...*

Ud'a: (potutelně se usmívá) *Za chvíli budem v místě činu, my dobudem tu Vysočinu.*

Na náměstí v Chotěboři kvílí pneumatiky. To jak Ud'a jezdí okolo něj a hledá místo na zaparkování, aby nemusel platit. Po zjištění, že v sobotu a v neděli je to zadarmo, se na jeho tváři zahnízdí úsměv, který ho již neopustí. V tu chvíli vstupují do děje Ivena a Zova.

Ivena - Irena Velichová, mladá nadějná poetka, majitelka největších očí

Zova - Zora Šimůnková, také mladá poetka, dobrá duše festivalu

Ivena: (běží přes náměstí a radostně křičí) *Tak vy jste také dojeli, tady jsou všichni veselí a čtou si svoje výtvary...*

Mivan: *Táhněte v prdel, potvory...* (ohání se po dotěrných vosách)

Zova: (kráčí přes náměstí) *Ud'o, Heveno, Mivane, za chvíli váš čas nastane, až ručky hodin sklon svůj změní, vypukne uvnitř velké čtení. Začnete vy dva, že hoši? Kam prcháš, milý Luboši?*

Ud'a: (prchá přes náměstí a volá) *Nebudu čísti dílo své, o to mě prosím neproste.*

Hevena: (zdvihá své něžné oči k nebesům)

V nabitém sále sedí na pódiu Mivan a čte svoji povídku. Vzhledem k tomu, že je asi desetiminutová a on má na její přednes minut pět, působí její podání vesele. Po skončení jeho čtení přicházejí na řadu další nešťastníci a vtěsňávají svoje dílka do časového limitu. Tak běží čas a blíží se večer, čas vyhlášení výsledků soutěže Literární Vysočina. Ud'a a Mivan si ještě na chvíli odskočí do nedalekého zámku a již na věžních hodinách odbíjí sedmá hodina večerní. Vyhlášení výsledků začíná. Řeči se ujímá Zova.

Zova: *Ted' přijďte sem, co budu číst...*

Ud'a: *Mně začíná se chtít jíst...* (lačně vtahuje libé výpary z nedaleké restaurace)

Hevena: *Potlač ted', Ud'o, mrzký pud...*

Ud'a: *Když já mám na to žrádlo chuť. Že jsem se blbec nenajed.*

Mivan: (šťouchá do Udi) *Ted' čtou tě, tak tam rychle leť. Medaile úsměv zachová, i když je pouze bronzová.*

Hevena: (šťouchá do Mivana) *A ty zapomeň na spaní, jdi si pro čestné uznání.*

A zanedlouho je konec slávy, následuje posezení v blízké hospodě, kde už přestali vařit. A pak spánek a druhý den odjezd. Hevena, Ivena, Zova, Mivan a Ud'a stojí na náměstí a loučí se.

Ud'a: *Tak tedy zase napřesrok...*

Ivena: *Nevíte, kam jsem dala blok? Já měla vše tam zapsaný...*

Zova: *Taky jste všichni zlupaný?*

Hevena: (objímá se se Zovou) *Jasně, jsme všichni jako brok...*

Mivan: *Tak tedy zase napřesrok.*

Tak to je moje reportáž v básnickém duchu z festivalu Literární Vysočina. Odpuštěte mi, čtenáři, odpuštěte mi, aktéři tohoto kusu, ale já to jinak nedovedu.

A že to z devadesáti procent není pravda? No a co. Vždyť fantazie, to je to, co nás drží nad vodou.
Milan Čechura (Plzeň, 19. 8. 2006)

- [M. Č. (*1949) je básník a prozaik, žije v Plzni a zde také pracuje jako prodavač dřeva.]

* **SPOLEČNÉ POSEZENÍ AUTORŮ ASON-KLUBU U KALICHA.** Bylo to ve čtvrtek 20. července 2006 v 18:00 hodin v restauraci U kalicha, ale spíše než “posezení” to bylo “pokoulení”. Devět přítomných se přirozeně nikde společně neválelo. To jenom David A. Šakal tu pro nás na dvě hodiny zamluvil nejstarší bowlingovou dráhu v Plzni pro druhý ročník *turnaje Xavera Vořežpruta* (*1799 – †1867), údajného grafomana a lidového buditele, který prý pomocí literatury přesvědčoval lidi, aby pili, kouřili a celkově holdovali lenosti... Tropické vedro lepilo šaty na lepá těla. My, co jsme hráli poprvé (**Lucie Koutná, Helena Šlesingerová**), podruhé (**Kateřina Kašáková, Marek Velebný**) nebo potřetí (**Milan Čechura**) v životě, jsme přirozeně tolik nevynikli. Souboj o prvenství se odehrál mezi literárními atlety. **Daniel Mikeš** a **David A. Šakal** elegantně napínali své paže, Daniel dokonce prováděl rituály a před každým hodem se soustředil s koulí na temeni hlavy. Milena Písačková litovala (“...zrovna když naplánujete nějakou sportovní akci, tak já jsem buďto v Krkonoších, anebo teďko - zrovna mi tu odbíjí Big Ben desátou - ve Westminsteru v Londýně...”). A když už bylo skoro po všem, u stolu se k nám ještě přidali **Zdeněk Lomička** s **Václavem Konopem**. Prohlédli jsme si materiály z Literární Vysočiny, poslední číslo Psího vína, pohovořili, bláznivě poplánovali... Copak by nás to jinak napadlo? Zajet si aspoň v představách do Prahy a zúčastnit se jako klub natáčení reality show Bar? Posadit se v tom baru ke stolu a vést nějaké hodně intelektuální řeči? Jak by asi ti modří a žlutí “barmani” reagovali na básníky?

SLÁVA HRDINŮM U KAVÁRENSKÝCH STOLKŮ... (písničkář Viktor Cais)

* **ZÁPADOČEŠI V SOUTĚŽI O CENU DANNY SMÍŘICKÉHO.** V úterý 6. června 2006 ve 14:00 hodin byly v pražském Muzeu policie slavnostně vyhlášeny výsledky už *XII. ročníku literární soutěže* Soukromého Gymnasia Josefa Škvoreckého v Praze *O cenu Danny Smířického*. Z rukou Jiřího Dědečka a Miroslava Kovářika ceny převzalo třináct autorů a z toho byli tři “od nás”! Jeden z nejmladších příznivců Ason-klubu, **Matouš Vinš** (*1994), zabodoval v kategorii žáků základních škol a za svá dílka *Karneval*, *Pavouk* a *Stopy* si odnesl 3. místo. Syn básníka Luboše Vinše se narodil v Plzni a nyní žije s rodiči a sestrou v Blatné. Horažďovický autor **Vít Procházka** (*1988) byl s dílem *Vše kvůli tobě* nejen první v kategorii dramatu, ale vybojoval i třetí místo v kategorii poezie studentů středních škol (*K čertu*, *Lože*, *Hrozně krásný stvoření*, *Nepochopím vrahy*, *Co je normální na poezii*). Druhou příčku v poezii i próze obsadil **Marek Steininger** (*1987) z Hájku u Ostrova nad Ohří – s básněmi *Hon na hlasy*, *Bloudím*, *Poslouchám gramofon* a s povídkou *Trans-orchestr pana Bučka*. (Tu jste si mohli přečíst v letním dvojčísle Plže na s. 26 – 28.)

Matouš Vinš

STOPY

Procházím temnou pustinou,

*občas vidím stopy bídy, zla, smůly
a tu zas vidím stopy hrůzy, utrpení,
ale ani jediná stopa naděje,
jen prázdnota, bídná prázdnota.*

*A přece v té prázdnotě něco je,
malá stopa naděje, ale krvavá.
A další krvavá stopa, smůla tady pokousala štěstí
a zase jen nicota, zlo a krvavá stopa dobra.*

*Vleču se dál, unaven, hladový, žíznivý,
ale musím vydržet,
cítím v sobě něco dobrého,
naděje mě neopustila,
je se mnou.*

*A další krvavé stopy,
jdu po jedné z nich,
krve je víc a víc,
přicházím k propasti,
na dně vidím hrůzu a utrpení,
jak rvou a drásají lásku a mír.*

*Něco mě stahuje k zemi,
cítím, jak mi to rve srdce,
lež už se mi drápe po duši,
zlo mi bere všechny dobré myšlenky
a já začínám myslet jako stroj na zabíjení.*

*Temnota ještě víc zhoustla,
upadám do mdlob,
už nic necítím,
jen mi divně šumí v uších.*

*Probírám se,
vidím před sebou spoutanou
bídu, smůlu, hrůzu a utrpení,
ale kde je lež a zlo?
skrývají se někde v temnotě
a čekají na svou chvíli,*

ale teď tady vládne láska, dobro, pravda, štěstí a mír.

* **JAKUBA KATALPA V POVÍDCE ROKU.** Básniřka a prozaička, která pochází z Plzně, ale už nějaký čas žije v nedalekém Zbůchu a nějaký čas se také skrývá pod pseudonymem **Jakuba Katalpa** (*1979), zvítězila v sedmém kole *soutěže Literárních novin Povídka roku*. Za práci *Jazyk* získala od poroty celkem 114 bodů a postoupila do finále. Povídku si můžete přečíst v Literárních novinách (r. XVII, 2006, č. 32 ze 7. 8., s. C – E), podobně jako ostatní povídky všech kol je rovněž k dispozici v elektronické podobě na stránkách www.literarky.cz.

* **MAIGRET, KROUŽEK NARCISŮ A NEVIDITELNÝ PES.** Tak nějak by mohl znít název některé ze světových detektivek. Georges Simenon sice nic takového nenapsal, přesto se nám díky Vladimíru Novotnému podařilo vypátrat, že 31. července 2006 se na stránkách internetového časopisu Neviditelný pes objevil článek *K situaci literatury a v literatuře*. **Miroslav Vejlupěk** se v něm zamýšlí nad postavením krásné literatury v současném světě a kromě jiného píše: *...Literární i "literární" výplody jsou si často podobné jako vejce vejci a co mají nejvíc společné, je ona hrubost, ona vulgarita pokoušející se zamaskovat chudobu: chudobu nejmě jazykovou, chudobu výrazovou, stylizační tím spíš. Přesto můžeme mít dojem, že jsme národem prozaiků a básníků přímo přespočetných. V nejmenovaném městě na západě Čech působí klub čítající na sto padesát členů a označením "básník", "prozaik", "esejista" v něm plýtvají nebetyčně, třebaže ve skutečnosti jde o zájmový kroužek narcisů s větší či menší poruchou sebehodnocení a třebaže jen jednotlivci dokáží vyprodukovat báseň namísto plakátu...* - Žádné esejisty v našich řadách převážně mladých a začínajících autorů (už od 14 let) nemáme, nicméně děkujeme za projevenou pozornost a těšíme se z toho, že také díky nám mohl autor onoho článku sám ještě lépe vyniknout!

*

(NEJEN) LITERÁRNÍ POZVÁNKY

* **Ve čtvrtek 21. září 2006 v 18:00 hodin** Vás Ason-klub srdečně zve do stylové restaurace Jadran – Mediterranée (Plzeň, Smetanovy sady 3, naproti Divadlu J. K. Tyla) na *další společné posezení mladých a nezavedených autorů západních Čech a jejich přátel*. Setkání bude zároveň výroční valnou hromadou občanského sdružení Ason-klub spojenou s volbami nového výboru. Žádné obavy! Úřední šiml zařehťá jen krátce, než ho pegasové roznesou na kopytech. Tipy, nápady, texty vítány!

* **Ve čtvrtek 5. října 2006 v 16:00 hodin** Vás **Simona Váchalová** zve do refektáře kláštera Augustiniánů v Domažlicích na vernisáž výstavy **Martina Schlossara**, mladého autora zajímavých obrazů, které mluví za něj. On sám prý není schopen nejen slovního vyjádření, ale ani pohybu - odmalička je následkem DMO upoután na invalidní vozík. Pomocí pláten tak komunikuje s okolím. Recitace a výrazový tanec **Irena Velichová**. Víno dodá Veselá vinárna v Domažlicích a zákusky Milavečská cukrárna. Výstava potrvá do 27. října.

* Literární pořady Kruhu přátel knižní kultury v Polanově síni Knihovny města Plzně – viz bílé stránky Plže. Další literární pořady – viz Kultura – Plzeňský kulturní přehled.

*

DEN POEZIE

* **DEN POEZIE PRO CESTUJÍCÍ KRAJEM ANEB BÁSŇOVLÁČEK.** Jean Cocteau kdysi řekl, že: "Básník je bytost, která je schopná spolknout dýmku a vyplivnout parní lokomotivu." Plzeňské Hlavní nádraží je už nějaký čas vyzdobeno billboardy s fotografiemi historických vlaků - "poezií svého druhu"... Proč ne? Jediný zdejší básník, kterého jsme kdy viděli s dýmku, je sice Daniel Mikeš (dýmky našťastí nepolyká a vlaky nevyplivuje), přesto nás čeká okamžik vpravdě historický: **první Den poezie pro cestující vlakem!** Tedy jen vláčkem motoráčkem. **TERMÍN: sobota 16. září 2006. TRASA: Plzeň → Staňkov → Horšovský Týn a zpět.**

PROGRAM:

8:00 sraz účastníků v Plzni na Hlavní nádraží, nástup do Básňovláčku s pamětní jízdenkou-básněnkou

- 8:30 odjezd → směr Staňkov, poezie pro cestující vlakem
 9:20 příjezd do Staňkova, stylové autorské čtení v čekárně na nádraží (moderátor-výpravčí v čepici odpískne a odmávne plácačkou každý výstup)
 11:00 odjezd → směr Horšovský Týn, poezie pro cestující vlakem
 11:12 příjezd do Horšovského Týna, přestávka na oběd a procházku
 13:00 zahájení hlavního odpoledního bloku v Erbovním sále zámku Horšovský Týn (možná literární přednáška na téma související s poezií, vlakem a cestováním či s poezií cestování, autorská čtení, koncert dívčí kapely Silencium, prohlídka zámku po skupinách – v nabídce 6 prohlídkových okruhů)
 19:15 odjezd → směr Plzeň (s možností vystoupit ve Staňkově), poezie pro cestující vlakem
 20:15 příjezd zpět do Plzně

Akce se uskuteční v rámci projektu Dny poezie 2006 za laskavého přispění Města Plzně. V době uzávěrky těchto Listů přesný program teprve sestavujeme. Upozorňujeme kuřáky, že navzdory citátům o dýmkách a lokomotivách platí v Básňovláčku zákaz kouření. Uvítáme pomoc při výzdobě vagónu (cca 45 minut před odjezdem). Uvítáme Vaše přihlášky k volnému autorskému čtení i poezii na dané téma. Například Jiří Č. Ulrich nám už poslal...

Jiří Č. Ulrich

VLAKY

*Koleje lidských útroh
 V nichž se veze vlak potravy
 Jsou nechutné
 Výchozí nádraží: ústa
 Konečné nádraží: dobře námi ukryvané
 Vlak v mozku vezoucí sny
 je nevypočitatelný
 výchozí nádraží-podvědomí
 konečné nádraží- báseň či fantasmagorie
 Toužíme být strojevůdci obou vlaků
 Ale nedaří se
 Jen umělci si to někdy namlouvají
 Slastné zapominání
 Smrt má svůj vlastní jízdní řád
 A všechny vlaky a nádraží zruší
 Pak se cestuje odnikud nikam.
 Anebo ten vlak vůbec nejsme schopni pochopit.*

(Plzeň, 17. 8. 2006)

- [J. Č. U. (*1936) je básník, prozaik, dramatik, herec i režisér Divadla pro Nepřítomného Diváka a souboru Amceth, žije v Plzni.]

*** DEN POEZIE K VÝROČÍ NAROZENÍ KARLA HYNKA MÁCHY.** O tradičních **Dnech poezie**, které se konají ve dnech okolo 16. listopadu (datum narození K. H. Máchy), jsme informovali už v letním dvojčísle. Letošní **VIII. ročník s podtitulem *Kde domov můj*** a s cílem zapojit co nejširší okruh lidí, kteří se v běžném životě o poezii zajímají, proběhne **od 9. do 22. listopadu 2006.** Pořadatelé věří, že název české hymny nám bude dobrou inspirací. Dnem poezie se každým rokem zabývají všechna česká média, plakáty s podrobnými programy jednotlivých akcí bývají vylepeny po celé republice. Projekt podporuje Ministerstvo kultury ČR a řada národních a zahraničních organizací vč. PEN klubu, Multikulturního centra v Praze, Literature Across Frontiers, Britské rady, Polského institutu, Maďarského kulturního střediska, Slovenského kulturního centra, Goethe institutu, Francouzského institutu, okresních a městských knihoven, Karlovy univerzity v

Praze, Západočeské univerzity a Dopravního podniku hl. m. Prahy. Programy akcí jednotlivých ročníků Dnů poezie uplynulých let najdete na webové adrese <http://www.volny.cz/denpoezie>. Připravte si tedy nejrůznější ztvárnění poezie - divadlo, fotografickou výstavu atd., záleží na fantazii. Program akce (stačí několik vět) spolu s časem, místem a datem konání a příslušnými kontakty pošlete **nejpozději do 15. září 2006** na adresu: denpoezie@basnici.cz. Těší se organizátoři Dne poezie: Bernie Higgins (274 813 800), Zora Šimůnková (604 410 915) a Martin Zborník (608 234 844).

Ason-klub děkuje za laskavou podporu Městu Plzni a prosí zdejší poety, aby podobně jako v předešlých letech nezapomněli včas dodat kratší básně (cca do 20 veršů) k rozmnožení na barevných lístcích "Do dlaně".

*

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE A CENY

* **MŮJ PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK 2006.** Krajská knihovna Karlovy Vary vyhlásila *výtvarnou, fotografickou a literární soutěž Můj prázdninový zážitek*. Soutěž je určena dětem a mládeži do 18 let. Lze zaslat originální obrázek, fotografii či literární práci na dané téma. **Uzávěrka je 30. září 2006.** Adresa: *Krajská knihovna Karlovy Vary, Závodní 378/84, 360 06 Karlovy Vary – Dvory, tel.: 353 502 840, e-mail: detske@knihovnakv.cz, www.knihovna.kvary.cz.* Vaše zážitky budou vystaveny v dětském oddělení a nejlepší odměněny.

* **JINONICKÁ SONÁTA 2006.** Amatérská divadelní asociace (ADA) pořádá *VI. ročník přehlídky uměleckého přednesu, autorského přednesu a zpívané poezie Jinonická sonáta*. Akce se uskuteční 4. listopadu 2006 v Divadélku na ochozu v sokolovně v Praze 5 – Jinonicích. **Soutěžní kategorie:** I. Sólový umělecký přednes prózy a poezie soutěžících do 35 let a nad 35 let (starší věková skupina je národní přehlídkou). II. Zpívaná poezie. **III. Autorský přednes – umělecký přednes; zpívaná poezie (písničkáři).** IV. Divadlo poezie (umělecký přednes dvou a více osob). **Soutěžní podmínky:** Soutěžními jazyky jsou čeština a slovenština. Max. délka vystoupení v kategoriích I, II, a III je 15 minut, v kategorii IV 30 minut. Lektorský sbor stanoví v jednotlivých kategoriích pořadí na prvních třech místech, vedle toho může udělit čestná uznání a soutěžícím, kteří předvedli zvláště vynikající výkon, navíc titul "laureát Jinonické sonáty". Mimopražským pořadatelé přispějí na úhradu cestovného. V případě překročení kapacity rozhodnou organizátoři a způsoby výběru účastníků. **Uzávěrka přihlášek je 30. září 2006.** Adresa: *Amatérská divadelní asociace, Žitomířská 41, 101 00 Praha 10, tel.: 776 764 232, e-mail: ada.divadlo@centrum.cz; www.ada-divadlo.wz.cz.* Přihlášku v elektronické podobě lze stáhnout z webových stránek. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, adresu bydliště, telefon, mobil, e-mail, případně webové stránky, dále soutěžní kategorii a věkovou skupinu, přehled soutěžních textů (autora, název, event. překladatele, u zpívané poezie také autora hudby), celkovou délku vystoupení, datum a podpis.

* **ŽIVÁ VODA 2006.** Knihovna města Plzně - Knihovna Bolevec ve spolupráci s Vodárnou Plzeň, a. s. vyhlašuje *literární a výtvarnou soutěž Živá voda*. Soutěž je určena dětem i dospělým. Lze zaslat **poezii** a **prózu** na dané téma o max. rozsahu 3 strany textu, nebo nakreslit obrázek. Na zadní stranu papíru autor uvede jméno a příjmení, věk a adresu bydliště. - Letošní horké léto přímo lákalo k rybníku, k řece, k moři... Zažili jste u vody něco neobvyklého? Napište svůj příběh! Popište, jak jste zahnali ukrutnou žízeň, zauvažujte, co pro vás znamená sklenice chladné vody nebo déšť v rozpáleném městě... Máte rádi pohádky? Zkuste vymyslet vlastní. O čem? No přece o živé vodě! Baví Vás sci-fi, detektivky, horory nebo třeba milostné příběhy? Tak na co ještě čekáte? **Uzávěrka je 15. října 2006.** Adresa: *Knihovna města Plzně, Knihovna Bolevec, Západní 18, 323 00 Plzeň.* Práce je rovněž možné odevzdat osobně v kterékoli knihovně KmP. Nejlepší literární a výtvarná díla budou oceněna pěknými dárky, které věnovala Vodárna Plzeň, a.s. (např. trička, skleničky, batůžky aj.).

* **AHOJ Z PRÁZDNIN 2006.** Dům dětí a mládeže Šumná (Jihomoravský kraj) vyhlašuje **XVII. ročník dětské výtvarné a literární soutěže Ahoj z prázdnin**. Soutěž je zařazena do Souboru pedagogicko-organizačních informací MŠMT ČR, soutěže typu C. Jejím posláním je zachytit zážitky dětí z doby letních prázdnin. **VÝTVARNÁ ČÁST.** Soutěž je určena dětem mateřských a základních škol a bude hodnocena v kategoriích: do 6 let, 6 – 8 let (tj. 1. – 2. roč.), 9 – 10 let (3. – 4. roč.), 11 – 12 let (5. – 6. roč.), 13 – 15 let (7. – 9. roč.). Práce v oborech **kresba, malba a grafika** musí být opatřeny na zadní straně popiskou s údaji: jméno a příjmení autora, věk, třída, soutěžní kategorie, adresa bydliště, adresa školy a název práce. Díla bude posuzovat odborná porota, nejlepší v jednotlivých kategoriích budou oceněna a výběr z nich bude vystaven v prostorách DDM Šumná a následně ve výstavních prostorách státního zámku ve Vranově nad Dyjí. Po vystavení budou výtvarné práce vydraženy a zisk z dražby bude předán na konto celonárodní dobročinné sbírky Fondu ohrožených dětí na pomoc opuštěným, týraným a zanedbávaným dětem (Fond ohrožených dětí, Na poříčí 6, 110 00 Praha 1). **LITERÁRNÍ ČÁST.** Soutěž je určena žákům základních škol a bude hodnocena v kategoriích: 6 – 9 let (tj. 1. – 3. roč.), 9 – 11 let (4. – 5. roč.), 12 – 13 let (6. – 7. roč.) a 14 – 15 let (8. – 9. roč.). Lze zaslat libovolné slohové útvary. Autor uvede jméno a příjmení, věk, třídu, soutěžní kategorii, adresu školy, adresu bydliště a název práce. **Uzávěrka je 20. října 2006.** Adresa: *Dům dětí a mládeže, 671 02 Šumná, tel./fax 515 291 436, e-mail: ddmsum@mboxzn.cz, <http://www.sis.znojmo.cz/ddmsumna/ahojzp.htm>.* Obálku označte vlevo dole názvem soutěže. U dvou nejstarších kategorií pořadatelé požadují přepis práce strojem. Pedagogům též doporučují zasílat max. 5 prací v každé soutěžní kategorii. Texty bude posuzovat odborná porota, nejlepší budou oceněny, nabídnuty ke zveřejnění a zaslány do národní literární soutěže “Náš svět”. Výsledkové listiny budou zaslány všem účastníkům.

* **JEŽÍŠKU, JÁ CHCI PLAMENOMET 2006.** Václav Pravda, Martin Heisler, kluby SFK Avalon Chotěboř a Prague by Night vyhlašují **X. ročník literární soutěže Ježíšku, já chci plamenomet**. Lze zaslat původní, dosud nepublikované a do jiných soutěží nepřihlášené povídky **žánru sci-fi, fantasy** či **hororu**, krvavé, brutální, perverzní, hnilobné a jinak hnusné (ovšem ne literárně). Počet příspěvků ani jejich rozsah nejsou omezeny. Povídky ve formátu .rtf vyplněné v soutěžním formuláři (ke stažení na stránkách <http://www.avalcon.cz>) pošlete e-mailem na adresu: info@avalcon.cz. První tři místa budou odměněna zajímavými cenami, sbírku nejlepších prací vydá nakladatelství Netopejr, zastoupení autoři obdrží výtisk zdarma. Ostatní povídky mohou být otištěny ve fanzinu Zbraně Avalonu a v jejich elektronické podobě na webu a CD-ROM. **Uzávěrka je 31. října 2006.** Práce bude posuzovat porota složená z renomovaných autorů, kritiků a zástupců pořadatelských klubů. Vyhlášení výsledků a křest sbírky proběhne na Festivalu Fantazie ve dnech 29. 6. - 8. 7. 2007 v Chotěboři. Datum vyhlášení bude ještě upřesněno v programu FF. Oceněným autorům bude zpětně proplaceno jednodenní vstupné. Bližší informace naleznete na www.festivalfantazie.cz/index.php3?pg=jezisek. Informace o některých starších ročnících na <http://sweb.cz/soutez.jezisek/>. Předchozí sborníky lze koupit na adrese <http://www.netopejr.cz>.

* **O CENU FRANTIŠKA LAZACKÉHO 2006.** Pražské nakladatelství Řád vyhlašuje **soutěž o Cenu Františka Lazackého**. - [Spisovatel František Lazacký vedl nakladatelství Řád v letech 1934 – 1944, jeho texty byly v éře komunismu rozmnožovány jako náboženský samizdat, sbírka *Století za stoletím*, historické národní eseje *Vladaři* a rozjímání *Křížová cesta* vydány P. Karlem Dachovským v 90. letech.] - Klání je určeno soudobým básníkům. Lze zaslat pět dosud nepublikovaných básní ve čtyřech vyhotoveních. Soutěž je anonymní, práce nepodepisujte, označte pouze heslem, přiložte zalepenou obálku označenou stejným heslem, uvnitř uveďte jméno, příjmení a adresu autora. **Uzávěrka je 30. listopadu 2006.** Adresa: *Nakladatelství Řád, P. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2.* Slavnostní vyhlášení výsledků spojené s recitací veršů se uskuteční na konci května 2007. Budou uděleny tři ceny s diplomy.

*

KDE PUBLIKOVAT? KDE SE PREZENTOVAT?

* **KLUBU LITERÁRNÍ VYSOČINA HLEDÁ SPOLUPRACOVNÍKY.** Literární Vysočina je volné sdružení organizací, jedinců a jejich aktivit, majících souvislost s krajem a literární tvorbou ve všech formách. Vznikla jako důsledek prvního literárního festivalu v roce 2003 v Chotěboři, a protože se jí hranice regionu zdají těsné, láká do svých řad a ke spolupráci píšící autory, ale i zájemce jiných uměleckých profesí. **Kdokoliv odkudkoliv se (podle Zory Šimůnkové) může stát členem a sympatizantem Literární Vysočiny a pomáhat a spolupracovat.** Máte-li o takovou spolupráci zájem, uveďte jméno a příjmení, adresu, telefon, e-mail, případně skype, ICQ, MSN, adresu www stránek, členství v literárních klubech a organizacích a rovněž, v jakých oborech můžete být nápomocni (i případné neliterární schopnosti: příprava grantů, účetnictví, pomoc při distribuci klubových materiálů a knih, lektorská a literárně kritická činnost, ovládání PC programů, dokumentaristická činnost, vlastnictví a řízení osobního vozidla, ochota pomoci při pořadatelské službě apod.). Kontakt: Petr Musílek, Krátká 616, 583 01 Chotěboř, e-mail: MusilekPetr@seznam.cz, <http://www.literarnivysocina.cz>.

* **VEČERY PŘIMĚŘENÝCH DEPRESÍ V PRAŽSKÉ LITERÁRNÍ KAVÁRNĚ OBRTNÍK.**

Od ZORY ŠIMŮNKOVÉ: Jen drobnost - termíny Depek:

Ahoj, posílám konečné termíny Večera přiměřených depresí v Obratniku. Platí původní 22. září, 10. listopadu a 8. prosince 2006. ZMĚNA je v říjnu, to je pořad 27. 10. Původně měl být o týden dříve, i v Plzi to tak vyšlo, ale to jsou komunální volby. Vždy jsou to pátky, tradiční začátek v 19 hodin. Pokud máte zájem v některém pořadu vystoupit, vyberte si měsíc a napište mi na adresu perlickanadne@seznam.cz. Ve vlastním zájmu raději dříve než později. Samozřejmě zvu všechny Plzeňáky a členy Ason-klubu. (Praha, 12. 8. 2006)

- [Z. Š. (*1965) je básnička, prozaička a organizátorka literárního života, žije v Praze a pracuje jako knihovnice v Knihovně Právnické fakulty Univerzity Karlovy.]

* **VOLNÉ ČTENÍ POEZIE A PRÓZY - ŽIDLE 2006.** Avantgardní tvůrčí skupina Prašivina z Rokycanska, která podle vlastních slov “loví v kalných vodách fantasmagorie”, zve všechny zájemce **v sobotu 9. září 2006** na už **IX. ročník netradičního autorského aj. čtení Židle 2006.** Sraz ve 13:00 – 13:30 hodin **s vlastní židli** (počítá se i rybářská stolička) před hospodou U Pily ve Strašicích, odkud se ve 14:00 hodin vyrazí do brdských lesů. Na program recitace poezie autorů z řad účastníků i jiných, výstavka donesených fotografií a obrázků, vítána jsou další nehmotná i hmotná díla k předvedení. Závěr akce jako obvykle večer v restauraci Koupák. Bližší informace a fotografie z předchozích ročníků na www.prasivina.zde.cz. Kontakt: prasivina@zde.cz.

* **NABÍDKA ANGAŽMÁ V NEPROFESIONÁLNÍM DIVADLE AMCETH.**

Od JIŘÍHO Č. ULRICHA: Opakujeme inzerát: *Chcete se stát skvělými historickými osobnostmi a přitom zůstat v současnosti a navíc ve společnosti příjemných mladých básníků (jako např. Irena Velichová, Martina Šimánková, Daniel Mikeš a Marek Velebný) či protřelých šoumenů (jako např. František Zatloukal a Jiří Č. Ulrich)? Pak na Vás čekají role na prknech, která znamenají svět v divadle AMCETH. Zkouší se v divadle Dialog (Plzeň, Klatovská 7), vždy v úterý od 16:00 hodin, po domluvě lze zkoušet i jindy. Bližší informace na e-mailu: Ulrich@raz-dva.cz nebo telefonu: 377 383 194. (Plzeň, 17. 8. 2006)*

AD FONTES ANEB UŽ STAŘÍ ŘÍMANÉ...

ILONA GRUBEROVÁ: O duši, ctnostech a nectnostech aneb Cesta k Aristotelovi I

Nevím jak u vás, ale v mém adolescentním životě jednou nastala doba, kdy mi přestalo stačit ono rodičovské “to nesmíš”, “to musíš” a na cestě hledání dobrých příkladů jsem se ohlížela po někom, komu bych věřila jaksi více. A tehdy mne napadlo, že když byl spokojený jistý Alexandr, mohl by tenhle učitel něco dát i mně. A to jsem ještě nic netušila o tom, že jeho škola peripatetiků přetrvala staletí, jeho vliv na křesťanské učitele od apologetů přes otce ke scholastikům víc než tisíciletí a - po intermezzu renesančních zápasů mezi aristoteliky a platoniky - jeho nauka o logických soudech a myšlení v metafyzických pojmech hned tisíciletí dvě. Kde bychom také byli bez formy a obsahu, možnosti (dynamis) a uskutečňování (energeia), příčiny a následku a hlavně účelu (telos), že.

Jenže Aristotelés je obrovské jméno, náležející k ještě většímu dílu. Jak tedy do něj? Dnes už vím, že bych napoprvé rozhodně nedoporučila cestu ani přes Fyziky (pokud nechcete jeho pojetí přírodních zákonů srovnávat např. s Newtonem), ani přes Metafyziky (pokud již předem bravurně nerozeznáte druhy jsoucen podle jejich bytí), ani přes Analytiky (Jestliže výrok A je pravdivý a výrok B nepravdivý, pak výrok C...), přestože tyhle spisy jsou úhelnými kameny jeho vědění. Daleko přístupnější cesta do hlubin jeho odkazu vede právě přes pojednání o člověku, jeho duši a psychických vlastnostech.

Psychologii jakožto vědě o duševních procesech a stavech věnoval čtivý spisek O duši. Nenecháte-li se odradit názvy kapitol, z nichž číší suše biologické výklady, dozvíte se například, že duše utváří tělo jako tvar látku (De an. 412a), řekli bychom jako svůj prostředek existence, že duše má část vyživovací a rozmnožovací, kterou mají i rostliny, část pociťovací (vnímavou), kterou mají i zvířata a část myslící (rozum), náležející jen člověku. Nelze se - podle Aristotela - ptát, zda duše a tělo jsou jedno: *látka je možností, tvar skutečností, spojení obou je oduševnělá bytost – duše není sice bez těla, ale ani není nějakým tělesem* (414a15), přesto ale rozum *se může oddělovati /rozuměj od těla/ jako něco věčného od pomíjivého* (413b25).

O psychologii jakožto vědě o duševních vlastnostech se dozvíme v etikách. Aristotelés nám zanechal hned tři: nejstudovanější bývá Etika Níkomachova (nazvaná jménem Aristotelova syna, který ji uspořádal), ale je dosti rozsáhlá, a tedy únavnější než tzv. Velká etika (Magna moralia), která je snad prvotním náčrtem filozofových myšlenek; třetí je pak Etika Eudémova (podle žáka, který vydal mistrovy přednášky).

Ctnost mravní...se projevuje v ovládnání citů a v jednání, a v těch jest nadbytek, nedostatek a střed. Špatnosti náleží nadbytek a nedostatek, ctnosti střednost. (EN1106b15,30). Nevím, kolik byste dokázali na místě vyjmenovat lidských ctností a nectností, ale i Antonín Kříž při překládání češtinu místy řádně provětral! Smělost – zbabělost – statečnost, marnotratnost – lakomství – štědrost, hněvivost - /netečnost/ - klidnost, chlubnost – záludnost - /pravdomluvnost/ atd., ale také šašek – mrzout – obratný společník: *Ježto však směšno převládá a většina lidí se raduje z kratochvíle a žertování většího, než jest přiměřeno, i šašci jako příjemní společníci bývají zváni vtipnými; šašek však podléhá směšnu a nešetří ani sebe, ani ostatních, může-li jen vyvolati smích, a mluví takové věci, kterých by jemný člověk nepromluvil, ba některých by ani neposlouchal.* (EN 1128a10,35)

Dobře žít a dobře jednat...není nic jiného než být blažen...; “dobře žít” však znamená žít v souladu se zdatnostmi. To tedy je konečný cíl a blaženost a nejvyšší dobro. (MM1184b30). Ovšem blaženosti dosáhneme na základě dober, která jsou jednak v duši (to jsou zmíněné zdatnosti, neboli kladné vlastnosti), jednak v těle (především zdraví a krása); ale nutná jsou také dobra vnější, tj. bohatství, vláda, čest (ta veřejně prokazovaná).

Ano, čtenáři, rozuměl jsi dobře! Zdatnosti duševní jsou sice “nejlepší”, ale bez peněz se žít prostě nedá. Však také když jsem došla po Aristotelových stopách až do města Pella, které dnes thesalští archeologové pomalu dolují zpod povrchu pole, města, kde Aristotelés učil mladého Alexandra, a uviděla tady základy luxusní vily “athénského” stříhu, hned mne napadlo, že v ní mohl bydlet zrovna královský filozof, protože jinak v té době v zaostalé Makedonii i ti vládnoucí žili méně “kulturně”. Mimochodem, když mluvíme o vládnutí podle Aristotela, *etika není patrně částí jiné*

nauky než politické. Není nijak možné, aby někdo dokázal jednat politicky, aniž by byl “takový a takový”, míním řádný; “být řádný” znamená mít k tomu požadované zdatnosti. (MM1181a25).

- [I. G. (*1970) žije v Plzni a působí jako učitelka češtiny a latiny na středních i vysokých školách. Spolu s manželem Josefem G. Je autorkou a též interpretkou literárně hudebních pořadů, přednášek apod.]

*

OHLASY * REFLEXE * KRITIKY

Vstup na vlastní nebezpečí!

*** MAREK VELEBNÝ: Jak to bylo s Golemem 16. 6.2006:**

Básniřka Irenka Velichová tančila na historickém víkendu, tak bylo hodno se na ni podívat. Akce u sv. Jiří spíše připomínala pouť, zábavu pro masy, komerci. Multimediální pořad začal s mírným zpožděním. Začalo to šarvátkou rakouských oficírů v šantánu. Hledal jsem, zda bude Irenka představovat jednu z šantánových děvčat, ale kupodivu nehrála lehkou dívku. Ve jménu hesla starých Římanů “panem et circenses” (chléb a hry) byly hlavní atrakcí bitky a šarvátky. Mezi tím vedle rabiho Löwa tančila děvčata s jarmulkami a pejzy, včetně Irenky. Ta pak ke konci i suplovala ošetřovatelky zraněných. Tančila v řadě na velmi energickou, chytlavou židovskou melodii a nakonec udělala živou pyramidu, to byl světlý okamžik hry. Zajímavé bylo, že na konci byly bitky doprovázeny hudbou z filmů “Jestli se rozzlobíme, budeme zlí” a “Podraz”. Nakonec nad zlem zvítězila láska Golema a Golemky v melodii “Den je krásný” ze “Starců na chmelu”. Pořad byl ukončen lakonicky: “Tento příběh Vám vyprávěl T. Taxis Löwi” jako v písni Rangers “Balíček karet” – T. Taxis Tylor. Takže vše dobře dopadlo. Vlastně ano, nepřišla očekávaná bouřka, jen kousala hejna komárů. M. V. (Plzeň, 20. 6. 2006)

- [M. V. (*1970) je básník, prozaik a publicista, absolvent Fakulty humanitních studií ZČU, žije v Plzni a momentálně je zaměstnán v pekárně Intersparu.]

*** MAREK VELEBNÝ: Před pár dny jsem si v knihovně půjčil v novinkách knihu**

“Kdo seje květák, sklízí karfiól” od Michala Pohanky. Skoro naráz jsem ji přečetl. Už když jsem si ji vybíral v regálu, měl jsem pocit, že mne něčím osloví. Něco takového bych chtěl také napsat - mnoho příhod jako v knize jsem prožil podobně, nebo by mne podobné životní příběhy inspirovaly. Trochu jsem již začal s “memoáry”, ale možná tato kniha mi dá další inspiraci a chuť ke psaní. Nemá cenu hodnotit a rozepisovat jednotlivé příběhy, ale dost jsem se s autorem identifikoval. Bylo příznačné, že jsem knihu četl sobotní ráno na zastávce vlaku u Pňovan, kdy jsem nemohl spát a po anglicku jsem se vypařil z chaty kamarádů, abych je nebudil. Po večeru, kdy ze mne tahali vzpomínky na mé vztahy... M. V. (Plzeň, 10. 7. 2006)

*** JANA HORÁKOVÁ: Šrámkova Sobotka jubilejní:**

A tak jsem na Šrámkově Sobotce byla již po šesté! Ta letošní byla jubilejní, totiž padesátá a měla téma Znějící řeč. Program byl tedy zaměřen na kulturu jazykového projevu. Naše tradiční dámská trojka jej sice opět neabsolvovala celý (v Sobotce od soboty do soboty), ale i ten výběr od pondělka 3. července do čtvrtka 6. 7. stál za to.

Hned od autobusu jsme spěchaly do sobotecké spořitelny a podařilo se nám ještě “chytit” přednášku bohemistky Ruské akademie věd v Moskvě prof. Ludmily Budagovové. Rozebírala telefonát Brežněva s Dubčekem z konce srpna 1968. Poté neopomněla prozradit i své dojmy ze soboteckých festivalů následujících po roce osmašedesátém. Vzpomínala, jak jejich organizátorka M. Heinlová dokázala udržet mnohými úskoky odbornou i nepolitickou úroveň setkávání jazykovědců i literátů. Z archivních materiálů to ovšem nevyplývá, jen z osobní vzpomínky odkrývala prof. Budagovová to, co bylo “pod kabátem”. Byla vtipná, její projev byl velmi sympatický, přednáška strhující, vypointovaná, s bohatou následnou diskusí. Nelitovaly jsme a do pověstné sobotecké cukrárny zamířily až odpoledne. Ještě před ubytováním jsme ve Šrámkově domě stihly poslechnout rozhlasové hry Ztracený hlas (Miroslav Moravec, Jan Faltýnek, Ladka Kozderková

v režii Jiřího Hořčíčky) a večer pak završily schůzkou s Hamletem. Po památném Haprdánsovi to byl druhý netradiční Hamlet v Sobotce – v podání hradeckého divadla Drak jej interpretovali malí dřevění herci. Hamlet jako thriller pro dětského diváka. V řeči diváka tohoto času: “No fakt dost dobrý!”

Úterý zahajovala prezentace Svazu nakladatelů a knihkupců. Jeho představitel, publicista Jaroslav Cisař se k vlastnímu slovu moc nedostal – byl totiž jednou účastníci neustále přerušován otázkami o stavu současné knižní produkce a distribuce knih v Česku. Neopomněla jsem přihřát i polivčičku Pro libris. Lektor byl vystřídán kolegyní prof. Dr. Zdenou Palkovou a přednáškou Řečové vzory v současné češtině. A opět se nelze zdržet superlativů. Diskutovaly jsme pak o jazykových problémech a otázkách kultury a forem jazykového projevu nad věnečky a indiány dobré dvě hodiny. Komentářem k představeným záznamům projevů mluvčích českého rozhlasu to začalo a skončily jsme u Pravidel. Odpoledne jsme si zašly k pánům Šrámkovi, Šolcovi a Daňkovi na návštěvu na hřbitov a neodolaly pak ani vábení Humprechtu. Krásný letní den. Idylický. Skoro by se dalo říct – tak nějak Šrámkovský. Pod Humprechtem se pásli koně a v nehlídané třešňovce jsme my spásaly chrupky i višně. (Joj – ty světské požitky v duchu léta!) A pak: půl třetí, Šrámkův dům – poslech rozhlasové hry Frederika Felliniho Mimořádný program č. 7. Zajímavé. Večer opět v sokolovně – představení The gin game – Coburnova hra v podání Josefa Somra a Blanky Bohdanové (v režii Lídy Engelové). Na repertoáru Violy je již několik let. Nejspíš zraje se svými interprety jako víno. My jsme si ji vychutnaly v její plnosti. Přitažlivá na první přípitek a dochuť... taky příjemná. Víno to nebylo lehké, s přívlastkem: pozdní sběr. (Nic nedejte na kritiky ve SPLAVu, mladé obdivovatele postmoderny existenciální drama naplnění života důchodců v penzionu neoslovovalo, stejně jako podobné téma následující den – hra Smíšené pocity).

Středa nazývaná kritickým dnem festivalu pesimistické předpovědi nenaplnila. Ranní přednáška prof. Radoslava Večerky na téma Tabu v jazyce též nezklamala. Naopak – je příjemné být v tak početném (vždy kolem 120 posluchačů) a souznívajícím auditoriu, jaké se na Šrámkově Sobotce schází. Téma je pravidelně přetřásáno i v následných diskusích – veřejných i soukromých (i na stránkách zmiňovaného SPLAVu). Předpolední prezentace nakladatelství Paseka byla jen kusá – jak objemem vydaných publikací, tak zaměřením i množstvím informací. Byla pojata jako minikurs (půlhodinová lekce) pro redaktory začínajících nakladatelství (?). Odpoledne na zahradě Šrámkova domu byla hostem netradiční dílna. Učebnici Umění přednášeti – recitujeme snadno a rychle, pocházející z roku 1912 uvedl Jan Smolka a oživila demonstrátorka a dotáhli společným přednesem posluchači. A pak zase do Šrámkova domu na tradiční odpoledne s rozhlasovou hrou a večer do sokolovny na divadlo. Finále nás, zralé děvy, hrou Smíšené pocity s Petrem Kostkou a Janou Hlaváčovou nezklamalo. Dotáhly jsme den noční účastí na čtení Poeova Černého kocoura – první část u hřbitovní zdi s Hanou Kofránkovou, další (jeden každý se musel sám přemístit tmou podél hřbitovní zdi za občasného strašení ochotnými pořadateli) pod Humprechtem a závěrečná část hororu dozněla na zámeckých schodech. To už bylo půl druhé a hvězdy svítily naplno.

Čtvrtek – snídaně: rakvička (či větrník?) a sbohem, Sobotko. No tak bude postmoderna zase příště. A máme se alespoň na co těšit! Jana Horáková

P. S. SPLAVy jsou k dispozici v Ason-klubu. Nemají sice ten šmrnc přelomových ročníků, kdy to v Sobotce vřelo revolučními změnami a britkými kritikami, ale jsou informativní i hravé. (Plzeň, 25. 7. 2006)

- [J. H. (*1958) působí jako redaktorka Plže, překladatelka poezie a tajemnice KPKK při KmP, žije v Plzni.]

*** LUCIE KOUTNÁ: Den poezie na velhartickém hradě (17. 6. 2006):**

Opět jsme se po roce sešli na parkovišti u Pekla a natěšení jsme odjeli roztrást středověké hradní zdivo současnou poezií. Myslím, že hradozámek Velhartice si už na nás zvyknul a my jsme si zvykli na to, že velké přívaly lidí nehrozí. Jsme rádi i za malou hrstku posluchačů a za to, že se takhle můžeme sejít, v tomhle nádherném prostředí, které samo o sobě láká k psaní. Ale abych se dostala k tomu podstatnému – čtení. Každý autor měl jako vždy jen krátkou dobu na přečtení ukázky svého rozsáhlého díla. Čtení bylo rozděleno do dvou bloků – dopolední a odpolední.

Z dopoledního čtení se mi nejvíc líbilo rapování J. Č. Ulricha, které mělo velký úspěch, a taky jeho krátká próza o uhlíku. Taky hudba se mi moc líbila – hrála skupina Benedictus. M. B. Karpíšek a spol.

Po pauze na oběd nám přednesl pan profesor Viktor Viktora o tom, která to bylo s chápáním hvězd a vesmíru v době májovců, ale zabrousil i do 16. století, kdy žil např. Tadeáš Hájek z Hájku, který se taky zabýval vesmírem. Pan profesor zamířil ve svém pohledu i do starověkého Egypta. Jako vždy jsem mnohdy zůstávala s pusou dokořán. Neuvěřitelné, jak během půl hodiny tenhle pán odpřednáší starověk až 19. století a zaobírá se různými symboly, výklady. Např. symbolem hvězdy. Jeho přednášky, to je literatura, historie, výtvarné umění dohromady. Děkuju za to.

Po přednášce jsme se opět přesunuli ven na další čtení. Líbila se mi Irská expedice na K2 od Mileny Písačkové a báseň Vikend. Hezké je přirovnání vikendu k “víku za týdnem” a po zaklapnutí tohoto víka se celý týden “sere” nanovo.

Líbí se mi i jelení básnění Pavly Přesličkové. Ty typické výrazy jako: srst, telecí, tuleň aj. Jedna báseň má i hezký název – Sameťáčci. A nevynechala ani – “srdce se valí, srdce je bič.” Pavly poezie je křehká, hebká a porostlá srstí.

Básničky Radky Prokopové se mi též moc líbily. Zvláště se mi líbilo: “Absolutní štěstí má příchut’ smrti.”

Odpoledne jsme shlédli vernisáž výstavy fotografií Mistra Pixela (Jan Rambousek). Krásné barevné fotografie, některé i vtipné. Jeho práce jsou k vidění také na internetu: www.livducci.com.

Cenu Fénixův požár (dřevěnou sošku) z rukou Davida Růžičky převzal kastelán pan Petr Mejstřík. Následovaly další hudební programy a kolem 19. hod. jsme se odebírali k autobusu. Některé básníky jsme museli odtrhnout od piva v místní hospůdce. Letošní Velhartice se mi líbily, počasí vyšlo. Myslím, že jsme si to hezky užili. Nachytali jsme spoustu inspirace. Musím říct, že mi tam chyběli básníci – Milan Šedivý, David A. Šakal, V. Vacátka, M. Čechura aj. Snad někdy příště. Děkuju. (Plzeň, 22. 7. 2006)

- [L. K. (*1980) je básnička a prozaička, absolventka Pedagogické fakulty ZČU (oboru manažer výtvarné kultury), žije v Plzni a nyní pracuje ve zdejšímu muzeu.]

*** LUCIE KOUTNÁ: Literární Luhačovice (3. 7. - 9. 7. 2006):**

Když se řekne Luhačovice, vzpomenu si na svěží vzduch, léčivou vodu, kachny v potoce, vůni lázeňských oplatek, dobré jídlo, víno, ale ze všeho nejvíc na spisovatele. V tomto lázeňském městě se totiž každoročně začátkem letních prázdnin konají Literární Luhačovice. Zúčastnila jsem se již potřetí a říkala jsem si, že se zřejmě příliš nových informací nedovím, ale spletla jsem se. Co jsem zapomněla, jsem si osvěžila, a dověděla jsem se i spoustu nového, co se mi určitě při psaní bude hodit.

S Václavem Duškem jsme si povídali o technice psaní, jak psát drama. Zaujal mě např. úkol popsat jeden celý den. Mluvil o tom, jak je důležité číst a přemýšlet o tom, co bychom napsali jinak. Přednáška s Jiřím Žáčkem a Václavem Suchým byla taky hodně zajímavá. O tom, jak psát báseň. Opět jsme byli přezkoušeni, která známe české básníky. Četli nám básničky a my jsme měli hádat autory. Taky jsme dostali tvůrčí úkol. Napsat básničku nebo povídku na téma: a) kdybych byl oheň, b) jaký je člověk bloud, když je mu 16 let, c) svět je báječné místo k narození. Byla tam s námi coby účastnice učitelka češtiny a navrhla, aby J. Žáček a V. Suchý též napsali cosi na tohle téma. Řekli, že to je poprvé, co budou ten úkol plnit i oni. Nakonec napsali hezké básničky.

Líbil se mi seminář s Jaroslavem Čejkou – povídal si s námi o detektivkách. O tom, co většinou obsahují dobré detektivky – zprostředkují pohled na detektiva, společnost, město. Např. A. Christie. Detektivka je taková pohádka pro dospělé.

Jan Cimický nám povídal opět o stresu, kdo je stresor, co lidi stresuje a co dělat proti stresu. Seminář se spisovatelkou Viktorií Hradskou (manželka Alexe Koenigsmarka) mě taky hodně zaujal. Měli jsme za úkol krátce se navzájem představit. Zařadit se do některé ze skupin: a) milovník literatury, čtenář, vypravěč; b) básník; c) prozaik, dramatik; d) dramaturg, teoretik. Potom jsme si měli vybrat, kdo nás nejvíc zaujal a kdo naopak nezaujal. Další den jsme vyprávěli o tom člověku a mohli jsme si vymyslet i vlastní příběh. Vybrala jsem si Vlastu, duchodkyni. Řekla o sobě, že je

tragikomický komik, má ráda surrealismus, beatniky, má ráda prózu, poezii, pohádky. Vymyslela jsem si příběh o tom, jak cestuju za tetičkou Vlastou, abych jí popřála k narozeninám. Bydlí v domku na kraji města s neupravenou zahrádkou a u plotu rostou růže. Má tam králíkárnou, v jednom kotci jsou básničky, různé papíry, skleničky a nádobí a v jiném kotci je pečené kuře. Prostě surrealistická králíkárna, jak má být.

Když jsem to vyprávěla, viděla jsem, jak se Vlasta směje a kýve hlavou, jako že tak nějak by si to taky představovala.

Přišla jsem k tetičce a vyprávěla mi, jak její známý ji pozval do Ameriky a že bych mohla jet s ní. Když jsem to pak řekla doma mámě, ta mi řekla, že si tetka vymýšlí.

S Alexem Koenigsmarkem jsme měli seminář – psaní dramatických textů. Dostali jsme za úkol napsat scénu: Ofélie a Polonius spolu snídají den před tím, než Ofélie spáchá sebevraždu. Co si povídají? Nejvíce mě zaujalo zpracování Honzy a Lukáše. Lukáš hrál Ofélii, tvářil se nešťastně a vůbec nic neřikal. Honza (Polonius) se Ofélii na něco ptal, ona však jenom mlčela. Bylo to veselé. Pan Doc. Zdeněk Pechal z Olomoucké univerzity (literární teoretik) nám moc hezky povídal o filmu Zvětšenina. Celá jeho přednáška byla moc zajímavá. Vysokoškolská přednáška.

Seminář s Magdalenou Pokornou byl hodně tvůrčí. Vymýšleli jsme, jaké vlastnosti by měl mít autor. A spoustu dalších tvůrčích úkolů.

O novinářině nám hezky povídal Lubor Faltejsek, šéfredaktor časopisu Naše rodina. Mluvil o tom, kolik lidí bývá v redakcích novin, časopisů, jak vznikají noviny. Dana Vlčková se zabývá překládáním knih z angličtiny do češtiny.

Se Zdenkou Becker jsme si hráli na létání, na maminku a dítě, vnímali jsme, jak v našem těle koluje krev. I když to s literaturou úplně nesouvisí, je to pro psaní důležité - umět vnímat pocity, popsat je.

Nepřijela Eva Kantůrková (byla v Číně). Peter Kováč (kunsthistorik) přijel, ale o týden dříve, když zjistil, že se ten týden nic nekoná, zase odjel. Příklad toho, že jsou spisovatelé zvláštní, "nenormální".

Ještě bych se ráda zmínila o zdejší škole. Pan ředitel Karel Milička nás provedl školou. Vyučuje se zde knihovnictví, ale také truhlářství, keramika, kovářství aj. umělecká řemesla. Škola se může pochlubit též "třídou budoucnosti". Elektronická tabule, na níž se dá promítat. Každý žák má počítač, a co je na tabuli, vidí i ve svém počítači. Může vyhledávat různé informace na internetu.

Literární Luhačovice se mi moc líbily, jsem moc ráda, že se koná takováhle akce, na které se mladí lidé seznamují se spisovateli, s jejich tvorbou. Psát nás nikdo nenaučí, ale ty rady a zkušenosti spisovatelů nám mohou hodně pomoci. (Plzeň, 29. 7. 2006)

*** JIŘÍ Č. ULRICH: Sedm reflexí z pobytu v lázních Jáchymov:**

- 1) Uskutečnil jsem dvě autorská čtení s propagací Plže a Ason-klubu. Celkem deset diváků vydrželo přes dvě hodiny. Nejaktivnější v následné diskusi byli psychologové a psychiatři. Nejen amatérští. A mně nejbližší. Prý si objednají zasilání Plže (texty v něm by je mohly odborně zaujmout).
- 2) Léčebné procedury jako výcvik na vojně. Jaksi mimo čas. Ti, co mohou pořádně chodit, se natřásají. Vyrážejí poznávat okolí. Ti línější hýří. Snaha odvázat se, většinou barvotiskovým veselím při láhvince, dorticích nebo tanečcích za doprovodu odhrávaček muzikantů (za něž většinou hraje technika). Pacienti handicapovaní stářím či nemocí nacházejí útěchu v deklarované lásce vnoučat, v popisování svých chorob tělesných a životních újem duševních. Cukrkandl lichotek, po výměně zkušeností z léčby, je přijímán na každém rohu. Kontrasty večerních rób s tvářemi a těly zmoženými podvečerním časem života. Lidé by chtěli mluvit o sobě. Snadno se státi vrbou. A pár nechutných vejtahů se najde všude.
- 3) Arabové. Mladíci pružných těl a moderních mobilů, nebo na vozejčcích. Šejkové v bílém s obrovskými břichy či zkroucené sušinky. Zajímavé ovousení. Učil jsem je, jak cvičit v posilovně. Arabky nehnutých tváří, někdy jen s průzory v černém brnění. Jednu jsem ve výtahu rozesmál, když jsem zmáčkl tlačítko směřující jízdu do poschodí s jídelnou a položil otázku: "Ham-ham?"

- 4) Němečtí hosté uzavření, mezi sebou srdečnější, paní distingvované, v posilovně si před každým cvičením otíraly nářadí ubrousky. V posilovně jsem si k dvěma mužům neodpustil vtip, neb tělesné cvičení sblíží: "Jak obrácený svět! Němci obchodují a Židé bojují." Ještě že mi moc nerozuměli a ze slušnosti se pousmáli..
- 5) Jeden téměř osmdesátiletý švihák byl okouzlen vyzáblou šedesátnicí s hlavinkou šášuly. Taxikem ji vyvezl na procházku a požádal o odhalení horní partie těla. Když vyhověla, pravil: "To bych nikdy nevěřil, že mě takové nic může vzrušit. Přesvědčte se." Údajně nechtěla, prý doma zažívá dostatek ponižování a sex už nebaví. Já jsem jí věnoval dar ducha svého, knížečku Povídečky o zvířátečkách. Líbila se jí. Knihy Přání a Duhová kulička však koupit nechtěla.
- 6) Kolegu u stolu v jídelně rozčilil nedostatek ubrousků. Nakoupil jich tisíc a odvezl řediteli lázni. Servírka neobdrží tři měsíce prémie. Kolega si vezl domů tisíc ubrousků, zachmuřenou tvář a výčitky svědomí. Ubrousků od té chvíle bylo nepatrně více.
- 7) Jen odjezd z lázni mě zachránil před výmluvností poslední potomkyně básníka P. Országha Hviezdoslava. Pošle mi nabízené básně?

Inu, v Asonu je líp, neb duch zatlačuje do pozadí banální mluvu a svěžest těl jejich šikanu. Pokud Asoňáci bezmyšlenkovitě nepřejdou do pozdějšího věku, v němž promlouvá a zachvacuje zamlžení perspektiv, únava, vír spotřebního života a existenční starosti. (Plzeň, 17. 8. 2006)

- [J. Č. U. (*1936) je básník, prozaik, dramatik, herec i režisér souboru Amceth, žije v Plzni.]

*** KATEŘINA SACHROVÁ: Zeptala jsem se Michala Viewegha...**

Zeptala jsem se Michala Viewegha, proč ve své poslední knize tak ostře a jmenovitě napadá našeho milého Vladimíra Novotného. I když asi všichni víme, že vztahy mezi spisovateli a literárními kritiky bývají často vyhrocené a ne vždycky přátelské, stejně jsem byla zvědavá na Vieweghovu reakci. Nezklamal mě.

Tedy, abych to vzala pěkně popořadě. Šestý ročník Sázava Festu proběhl za deště a na bahně, nicméně fajn muziky bylo dost a spokojení byli nejen pankáči, kteří přijeli podpořit Visací Zámek. Jen pro představu milovníků zajímavých textů v hudební podobě - na festivalu se ukázali např. Pod černý vrch, novinka Bratři Orffové a třeba Priessnitz nebo Hm.... Já se ale těšila i na autorské čtení svého oblíbence Vickyho Shocka, který měl dělat asi něco jako předskokana slavnému Michalu Vieweghovi. V malém stanu jsem se usadila na zemi mezi děvčaty v růžových tričkách a bleděmodrých mikinkách, která zjevně nepřišla obdivovat pražského bohéma a "profesionálního povaleče" s náušnicí v uchu a ironií na jazyku.

Viktor mě nezklamal, četl ze své povalečské prózy, smála jsem se asi jediná (jsem na to zvyklá). Byl ale více popisný a věcný (že bychom s přibývajícimi roky i zvažněli?) než lidově vtipný, jak si ho pamatuji z předchozích čtení.

Pak nastoupil jediný český psaním si vydělávající spisovatel a děvčata, do té doby trochu znuděná, zpozorněla. K mé radosti na blízkém pódiu začala hrát kapela, takže hvězda musela trochu zvyšovat hlas, což kazilo dojem přirozeného a sebevědomého projevu. Vyslechli jsme úryvek z parodie na milostné romány Danielle Steelové (pravděpodobně z Nápadů laskavého čtenáře), což je celkem osvědčený a humorný text. Holky se obdivně smály při každém sprostém slově a já přemýšlela, jestli mi vadí víc komerční literaturou zkažený spisovatel, nebo jeho komerční literaturou zkažené publikum. Michal Viewegh dočetl, a ještě neskončil bouřlivý potlesk, když se před pódiem utvořila fronta žen různé věkové kategorie s knihami připravenými k podpisu. Stoupla jsem si na konec fronty a počkala si, až na mě přijde řada. Pan Viewegh byl asi trochu zmatený a nevěděl, kam se mi má vlastně podepsat, já jsem ho však ještě více zmátla svojí otázkou na Vladimíra a dovolila si ho pozvat do Plzně na Vladimírovu oslavu kulatých narozenin.

"A vy jste s ním v jakém vztahu?"

"Jsem jeho diplomantka."

"Aha, tak mu vyřídíte, že...!!!" Co dodal, řeknu až samotnému předmětu diskuze. Ostatní si pouze mohou představit vzteky zrudlého spisovatele, který nemá rád "nelaskavé čtenářky", jež při jeho čtení nejen netleskají, ale dokonce pokládají blbé otázky... (Plzeň, 17. 8. 2006)

- [K. S. (*1980) je básnířka a recitátorka, žije v Plzni a zde také studuje Pedagogickou fakultu ZČU (obor český jazyk – francouzský jazyk).]

**Uzávěrka příštích barevných Listů je 18. 9. 2006. Těšíme se na Vaše příspěvky!
(V elektronické podobě potěší...)**

KONTAKT:

Ason-klub, Knihovna města Plzně, ul. B. Smetany 13, 305 94 Plzeň,

tel.: 377 201 427, fax: 377 201 438, mobil (SMS): 721 281 635,

e-mail: asonklub@kmp.plzen-city.cz; <http://www.kmp.plzen-city.cz>
